

Eva Holmquist

FÖRLORA
FÖR ATT
VINNA

Ordspira Förlag

Förlora för att vinna

Eva Holmquist

Ordspira Förlag

© Eva Holmquist
Ordspira Förlag, Jönköping 2013
www.ordspiran.se
epost: info@ordspiran.se
Illustratör: Marcus Österström
Sättning: Annika Bengtsson, Grim förlag
ISBN: 978-91-980139-2-4
Tryckt av Scandinavian Book

Kapitel 1

Idag väntade Raolal bland de grå rådsstenarna medan Laela följde mig så tätt i hälarna att jag gick i hennes skugga. Hon hade ägnat en lång stund åt att försöka övertala mig att låta bli. Efter sex månader på planeten Vailao som så kallad diplomat hade det lilla tålmod jag hade tagit slut. Jag var forskare så jag ville ta reda på saker och inte ägna tiden åt meningslöst småprat. Laela och jag hade grälat om frågan ända sedan jag kom till planeten och jag var trött på att höra hur viktigt det var med tålmod. Innan skiftningen, när Laela fortfarande var ett barn, hade jag lyssnat men nu ville jag bli hemskickad. Jag hade inte hämtat mig från chocken över vailanernas språngvisa utveckling. Att en larv blev en fjäril var jag van vid, men inte att barn plötsligt blev vuxna. Inte blev det bättre av att Laela inte längre hade tid med mig.

Så jag böjde huvudet djupare och ignorerade hennes förebrående ögon. Det doftade svagt av någon kryddväxt. Luktade likt timjan, men var ändå ingen timjan. Ett fladder av en liten bevingad varelse fångade min uppmärksamhet. Ljudet påminde om fladdermöss, men den här varelsen var orange och lyste på långt håll.

Jag tittade inte på Raolal medan jag klättrade uppför kullen och upp på stenen som de förberett för att jag skulle kunna sitta. Hans kornblå gestalt med de orange prickarna med en lila rand lyste i solskenet. Laela var huvudet kortare trots att hon var tre meter lång och det gjorde nästan ont i ögonen av hennes orange gestalt med gula ringar. Jag hade ännu inte vant mig vare sig vid deras starka färger eller vid deras överväldigande längd.

Innan Raolal och Laela hann buga och inleda samtalen på det formella sätt som de brukade drog jag handen längs det ljusgöna materialet som de använt för att bygga stegen och som sedan fått täcka översidan av stenen och bilda ett ryggstöd och frågade:

”Hur bygger ni det här?”

Jag kände snarare än såg hur Raolals orange ringar ökade i storlek och den kornblå ytan minskade, men innan han hann säga något fortsatte jag:

”Diplomatiska samtal måste vara ömsesidiga, eller hur? De måste också vara sanningsenliga. Hur kan vi annars bygga upp ett förtroende mellan Jordens och Vailaos folk?”

”Du har rätt”, sa Laela innan hennes far hann säga något. ”Stolen är byggd av en svamp som styrs med hjälp av enzymer. Bostäderna är byggda på samma sätt.”

Laela log och fortsatte:

”Nu är det din tur. Vilket material bygger ni hus av?”

”Det varierar”, svarade jag eftersom det inte var någon känslig information. ”Det är både trä, sten, betong, glas och stål i våra byggnader nu för tiden.”

Jag drog efter andan och kastade mig utför stupet.

”Men”, sa jag, ”var bor ni egentligen? Det är ju inte här.”

Det blev alldeles tyst. Den orangefärgade varelsen hade också försvunnit med sitt märkliga läte. Det var som om Vailao höll andan.

”Jag förstår inte vad du menar”, sa Raolal till sist.

Han lyste klart orange. De lila ringarna längs kanten hade försvunnit helt och bara en gnutta kornblått syntes. Han reste sig och solen försvann bakom honom.

”Det är tydligen ingen mening med att fortsätta samtalen idag”, sa han och gick med utstuderat långsamma steg nerför kullen. Han ville inte att jag skulle märka hur upprörd han var. Fast vill man inte att känslorna syns ska man inte ha en kropp som avslöjar dem.

Laela suckade och petade undan sitt krusiga hår som vinden blåst i ansiktet på henne.

”Det där var onödigt”, sa hon.

”Inte alls”, sa jag högre än jag tänkt mig. ”Ni ljuger bara för mig.”

”Det gör vi inte.”

”Jodå”, sa jag högt och brydde mig inte ett dyft om att Raolal vänt sig om när han hörde mitt rop. ”Ni påstår att ni lever här. Det finns ingen möjlighet att det skulle kunna vara sant. Ni försvinner iväg någonstans.

Troligen över bron som du påstår är farlig för mig att passera. Ni har inte berättat något vettigt om er själva utan bara mjölkat mig på information om Jorden. Hur ska jag kunna lita på er?”

Laela la handen på min arm.

”Du kan lita på mig”, sa hon. ”Vi är vänner.”

”Jag trodde det”, sa jag och skakade av hennes hand, ”annars hade jag aldrig hållit tyst så här länge, men nu är det slut med det.”

Jag hade tänkt att på samma sätt som Raolal just gjort lämna stencirkeln med värdighet, men snubblade naturligtvis på trappan nerför stenen och lyckades precis få tag på ryggstödet innan jag stöp omkull. Stöten mot handen gjorde att en inling av smärta for längs hela armen upp i axeln och jag slog knäet med stor kraft mot stenen. Jag bet ihop och försökte så värdigt som möjligt linka därifrån. Jag tyckte att Laela såg bekymrad ut, men hon sa inget.

Det var först när jag kommit nerför hela kullen och möttes av den kryddiga doften av växterna på marken som hon sa bakom mig:

”Det är kanske inte så som du tror.”

Jag vände mig inte om.

* * *

Raolal hade försvunnit in i sin bostad och jag stod halvt dold bakom den och väntade på att han skulle komma ut. Han gick alltid iväg vid den här tiden. Vårt samtal skulle inte ändra den saken. Den ljusgröna väggen fjädrade lätt under min hand. Den var sval som om den inte legat i solen hela morgonen. Den luktade svagt av jord som en fuktig höstdag. Det var riktigt skönt att stå här. Det var alldeles tomt runt bösättningen. Laela hade försvunnit in i skogen. Poula och Keival hade gått en kort stund efteråt. Troi och de andra barnen hade försvunnit redan innan samtalet. Likaså de andra vuxna. Det var bara jag och Raolal kvar.

Inga saker låg utspridda. Inte för att jag sett några saker hos vaianerna. Det verkade bara vara jag som samlade stenar och annat. Var det bara människor som samlade på saker? Nej, det kunde inte stämma. De måste ha saker, prydnader och annat. I samma stund steg

Raolal ut i solskenet igen. Solen lyste upp hans orange ringar omgivna av lila mot den kornblå bakgrunden. De verkade ha den normala storleken så då var han inte upprörd. Han spejade längs med bosättningen och jag kröp närmare huset för att inte bli sedd. Jag ryste till av den svala väggen mot mina bara armar. Raolal verkade nöjd med att han inte såg till mig och gick med stora kliv mot skogen. Jag trippade efter från bostad till bostad för att hålla mig ur synhåll ifall han fick för sig att vända sig om. Han försvann in bland träden i riktning mot bron. Det var den vägen de alla försvann.

Det var mörkt bland träden och jag mer anade än såg Raolal framför mig. Han gick snabbt och med sina långa ben försvann han fort. Jag fick småspringa för att hinna med samtidigt som jag försökte undvika att komma alltför nära. Jag ville inte att han skulle upptäcka mig. Stigen som knappt syns när jag kom till Vailao var nu en bred upp-trampad stig. Ännu ett bevis på att de ljög. Det var skumt så jag fick stirra ner i marken för att undvika att snubbla på rötterna. Därför märkte jag inte att Raolal stannat på bron med armbågarna lutade mot räcket. I sista stund fick jag syn på honom och kunde smita in bakom ett av de turkosa träden bredvid stigen.

Han klara hy lyste i mörkret och jag kunde se hur små flugor drogs till honom som malar till ljus. Det påminde mig om när vi var på semester och rapsbaggarna invaderade. De landade på min vaniljglass så den blev alldeles svart och jag fick slänga den. På samma sätt fyllde de små flugorna hans ringar så han blev svart, lila och blå. Otåligt skakade han på sig så flugorna flög iväg innan han fortsatte över bron in till andra sidan.

Jag stod kvar en stund. Raolals steg hade inte hörts mot bron, men jag anade att mina steg skulle få bron att skaka och även om vattenfallet dränkte de flesta ljud hade Raolal skarp hörsel. Han fick försvinna iväg uppför backen och runt krönet innan jag vågade mig ut. Dammen låg helt orörlig ovanför vattenfallet med små löv som sakta snurrade. Ytan var kastanjebrun och speglade skogen runt omkring. Bortanför bron steg stigen över en backe innan den svängde åt vänster dit Raolal hade försvunnit. Jag hade aldrig gått där. Det var okänd mark och nu när det

var dags kände jag hur hjärtat slog hårt i bröstet och munnen var torr. När jag passerat bron fanns ingen återvändo.

Snart var jag på väg uppför backen. Träden växte glesare här och stigen var täckt av grus. Den blev bredare och när jag passerat ytterligare en backe kom jag upp på ett krön där stigen ledde upp till en väg. Den var fem meter bred, täckt av svart sand och helt slät. Här fanns inga rötter som stack upp och inte heller några stenar. På andra sidan vägen låg ett stort fält med blommor. De var två meter höga med en klarröd strut högst upp. Bladen var trekantiga och täckta av gröna fjun. Blommorna var planterade i jämna rader. Vägen gick längs fältet åt båda hållen. Jag kunde inte se något slut på vare sig fält eller väg. Endast en vag aning av en bergstopp syntes långt åt vänster. Bakom ryggen på mig fanns stigen som jag följt hit och skogen.

Raalal syntes inte till. Frågan var åt vilket håll han gått. Jag ville inte vända så jag skakade av alla oroliga tankar och svängde vänster. Det var lika bra som något annat håll. Om inte annat fick jag se mer av Vailao och det var knappast så jag riskerade att gå vilse. Vägen delade sig inte inom synhåll.

Jag kisade för solen var stark. Doften från blommorna var bedövande. Det var som att vara inne i en parfymbutik. Jag hade aldrig uppskattat parfym. Med jämna mellanrum passerade ett brunt djur över stigen. Det liknade en lämmel, men var mindre. De hade tydligen ärendemellan skog och fält. Ytterligare ett djur passerade och en skugga rörde sig längs marken. Det var en fågel med utbredda flikiga vingar. Den fällde vingarna, blev till en pil som i rasande fart for mot marken och försvann bland blommorna. Jag hörde ett högt pip och i samma stund steg fågeln igen. Den här gången med ett av de små djuren i sina klor. En rovfågel. Det var första gången jag sett det på Vailao. Jag drog efter andan. Jag hade inte insett att jag hållit andan ända sedan skuggan dök upp. Jag hade tur som inte var ett brunt litet djur. I så fall hade det kunnat vara jag som slappt dinglade mellan fågelns klor.

Vägen gick brant uppåt och jag pustade i värmen. Svetten slingrade sig ner längs skulderbladen. Det kittlade. Jag kom upp på toppen och blev stående. Det var inte alls vad jag förväntat mig. Visst hade jag gissat

att det fanns något de dolde. Jag hade trott att de egentligen bodde någon annanstans och inte i bosättningen med mig. Men jag hade inte förväntat mig det här. Det var inget berg jag sett. Det var en stad.

Staden var enorm. Det var en glimt av de högsta tornen som jag skymtat innan. Runt den gick en tjugo meter hög stenmur. Innanför kunde jag se hur höga stenhus stack upp. Mellan dessa kunde jag se ljusgröna väggar och högt över husen stack liknande turkosa träd som fanns vid bosättningen upp sina kronor. Vägen gick brant ner från där jag stod, vidgade sig till en stor plan alldeles framför porten och fortsatte sedan på var sida längs med muren. Porten var enorm. Den var säkert tio meter hög och fem meter bred. Den översta delen bildade en halvcirkel och ovanför den var inhugget en rund cirkel målad gul och från den hade de huggit sex raka streck som gick som strålar ut från den. Det var inga vailaner utanför porten, men jag kunde se dem röra sig innanför. Däremot såg jag inte till Raolal.

Kapitel 2

Ingen verkade lägga märke till mig när jag klev in. Alla var upptagna med det de för tillfället hade för händerna. Trängseln var oerhörd och eftersom alla vuxna var nästan dubbelt så långa trycktes jag in i folksamlingen och kunde knappt se något. Utan att själv kunna styra vart jag gick förde folkmassan mig in i staden längs med gator som var täckta med kullersten. Vailanerna luktade skarpt av en söt doft som påminde om blommorna. Jag hade känt den tidigare, men det var först nu när jag pressades in mot dem som jag verkligen märkte den. Efter en stund glesnade folkmassan tillräckligt så jag kunde ta mig åt sidan och hämta andan.

Gatorna var smala och husen höga så jag trodde att det skulle vara skuggigt, men det var faktiskt riktigt ljust. Längs med alla gator fanns höga pelare med runda kulor högst upp som spred ett milt ljus som påminde om det som kom tidigt varje morgon innan solen hade gått upp helt. Det gjorde att alla skuggor försvann och det blev ljust som vid bosättningen. Alla hus var inte av sten, men de flesta och de som var störst var det. Mellan de större husen fanns ljusgröna bostäder. Precis som vid bosättningen var de rundade och utan några synliga fönster. Ingen av dem verkade vara mer än en våning. De kanske inte kunde styra svamparna som Laela pratat om för att bygga större hus. Barnen på gatorna pratade och skrattade högt. De klättrade upp på de turkosa träden och ut på grenarna, gjorde knycken och när grenen böjde sig ner mot marken for de genom luften med höga skrik av glädje. Det såg kul ut. Laela brukade göra samma sak vid bosättningen innan hon påbörjade skiftningen. Sedan hon blivit vuxen hade hon inte haft lust att leka längre. Hon var försvunnen större delen av dagen och hade ingen lust att prata med mig heller. Det var bara vid samtalen hon var på plats. Jag hade inte frågat henne vart hon gick. Jag ville inte att hon skulle ljuga för mig.

Jag stod vid kanten av ett torg. Mitt på stod en fontän fylld med

en orange vätska. Med jämna mellanrum gick en vailan fram, stack in ett långt strå och tog några djupa klunkar innan han gick vidare. En bit ifrån mig stod ett barn framför något som jag först trodde var en cymbal i glas. Det var först när han rörde handen över den och en svag ton hördes som jag insåg att det här var något annat. Han nuddade den aldrig utan händerna och fingrarna rörde sig ovanför. Ljudet ändrade sig baserat på rörelsen. När han snabbt vippade på fingrarna spred sig snabba höga toner och när han sakta drog med handen kom en lång ton som varierade i tonhöjd. Det var fascinerande att höra även om jag inte förstod hur den fungerade. De vackra tonerna stördes av ett lågt surrande. Lika irriterande som en mygga på natten när man ska sova.

När jag vände mig om fick jag se en vailan som stod i luften på en platta med ett handtag som han höll i. Det var plattan som surrade. Han vred handtaget och plattan svängde smidigt i luften och han försvann in på en gata mittemot. Den måste vara ett fordon av något slag.

En bit bort stod två vailaner och pratade. Nej förresten, de pratade inte. De grälade. Mönstren på deras kroppar ändrade storlek och färgerna som förändrade sig hela tiden gjorde att det såg ut som om de var täckta med lös färg som slingrade sig som i en fors. Rösterna var höga, men alla ljud runtomkring gjorde att jag inte kunde höra vad de sa trots översättningsmaskinen i örat. Bakom dem stod en bredaxlad brun vailan med gröna ringar. Huvudet var bortvänt, men stelheten fick mig att tro att han lyssnade. Han såg annorlunda ut jämfört med vailanerna i bosättningen. Håret var brunt och så kort att det liknade pälsen på en björn. Som om han kände min blick vred han på huvudet och två mörkt gröna ögon stirrade på mig innan han tvärt vände och likt en brottare trängde sig fram genom folkmassan.

Istället för att stå kvar bestämde jag mig för att gå vidare i staden och se om jag kunde hitta Raolal. Snart insåg jag att det var hopplöst. Det var en alldeles för stor stad för att jag genom att gå omkring på måfå kunde hoppas på att hitta honom. Tiden gick och det blev mörkare. Klotten lyste fortfarande, men skenet från solen hade helt försvunnit. Jag behövde ta mig tillbaka, men jag hade ingen aning om åt vilket håll porten låg.

Efter att ha irrat omkring en bra stund kom jag in på en smal gata där den enda som syntes till var en vailan som satt på en hög trappa som ledde upp till ett av de högre husen. Han såg gammal ut. Alla vailaner var smala, men den här var ännu smalare och skinnet hängde löst. Färgerna på hans hy hade bleknat så att det nästan liknade pastellfärger. Ljusa blå ränder blandat med gråa och ibland en mycket ljus grön rand. De gröna ögonen hade också bleknat tills de hade samma färg som bostäderna i bosättningen. Håret hade han kvar, men det var tunt och glanslöst. Han såg ut som en gammal tröja som tvättats alldeles för många gånger.

När han log vänligt mot mig satte jag mig ner bredvid honom. Jag var trött efter att ha vandrat runt så länge. Han luktade som övermogna plommon.

”Jag har gått vilse”, sa jag. ”Kan du visa mig till porten?”

”Vilken av dem?”

”Finns det flera?”

”Det finns tre”, sa han och räknade på fingrarna. ”Naong, feing och droing. Vilken ska du till?”

”Jag vet inte”, sa jag och funderade. ”Det är den med ett tecken inhugget ovanför porten.”

”Det har de alla”, sa han och plockade fram en platta som han haft liggande bredvid sig.

På plattan ritade han tre vågade streck.

”Naong”, sa han.

”Det var inte den.”

Han suddade ut strecken och ritade två streck som möttes i en spets.

”Feing”, sa han.

Jag skakade på huvudet. Det var inte den heller. Då ritade han en rund cirkel och sex streck som gick ut från den som strålar.

”Den”, sa jag och pekade.

”Det är droing”, sa han. ”Jag kan visa dig dit.”

”Bra”, sa jag och reste mig upp. Jag ville komma hem nu.

Mannen satt kvar.

”Jag heter Mounal”, sa han.

”Sophie”, sa jag och hoppade nästan på stället. Han var så långsam.
”Fast de flesta kallar mig Soi.”

”Sätt dig”, sa han. ”Innan vi går vill jag berätta om hur den här staden bildades.”

Han såg ut att vara lika ensam som jag. Kanske hade han ingen annan som lyssnade på honom.

Jag gjorde det bekvämt för mig på stentrappan. Det fanns ändå ingen som väntade på mig. Trappstegen var nästan en halvmeter höga så jag kunde använda trappsteget ovanför det jag satt på som ryggestöd. Nästa trappsteg var lagom som fotstöd. Stenen var gropig som om blocken huggits ut för hand. I mitten av varje trappsteg var en ned-sänkning som om de slitits av alla fötter som passerat.

Mounal hade suttit tyst medan jag placerat mig, men när han såg att jag satt mig tillrätta rätade han på ryggen, ögonen sken klarare och rösten blev till en sjungande melodi.

Vid tidernas begynnelse fanns inga städer på Vailao. Vi bodde alla i små hyddor på fälten, vid haven och i skogen tillsammans med vår närmaste familj. Ute i skogen blev en yngling vuxen. Hans namn var Vecal och han gav sig ut på vandring för att finna sin partner. Det var sommar när han startade och han vandrade från familj till familj. Han fick leta för att finna de olika bosättningarna för de var utspridda över stora ytor och ingenstans fann han den som han skulle bilda familj med. Tiden gick. Sommaren tog slut. Hösten försvann. Vintern var kall och hård. När våren kom hade han färdats över långa sträckor tills han vid slutet av ett stort fält kom fram till en skog.

Där, vid den första bosättningen, mötte han sin partner. Hon var ståtlig med omväxlande gröna och gula vågor som gick runt hennes kropp. Hennes ögon var gröna som stenarna längst uppe i Morobergen. Hennes namn var Ecola och hon var hans.

Våren gick, sommaren passerade, hösten blåste bort, vintern frös inne och med våren kom deras första frö. De planterade fröet och gav varandra en kram. Det här var början på deras familj.

Vecal log mot Ecola.

”Jag har en dröm”, sa han. ”Jag drömmer om en plats där många famil-

jer kan bo. Där ynglingar kan träffa sin partner utan att behöva ge sig ut på vandring. Där vi kan lära av varandra och bygga upp ett samhälle där alla är trygga.”

”Var kan en sån plats finnas?”

Vecal stod tyst. Han lyfte sedan upp krukan med deras första frö och ledde Ecola in i skogen och upp på fältet och stannade sedan precis vid kanten.

”Det finns ingen sån plats”, sa han. ”Jag vill bygga den tillsammans med dig och våra vänner.”

Han pekade ut på fältet.

”Precis här ska vi bygga vår stad”, sa han. ”Den ska heta Eco för att påminna alla som bor där om dig.”

Vecal och Ecola byggde sin stad tillsammans med sina vänner. Vailaner från olika platser kom dit och bosatte sig där. Så kom det sig att den första staden på Vailao byggdes och fick namnet Eco.

Mounal sjönk ihop, log mot mig och sa:

”Så nu vet du hur staden blev till.”

”Så det här är den första staden på Vailao”, sa jag. ”Hur länge sedan var det här?”

”Mycket länge sedan”, sa Mounal och reste sig upp. ”Och om Eco verkligen är den första staden vet vi inte. Det är en sägen och sägner kan man inte alltid lita på.”

”Vecal kan inte ha varit överallt heller”, sa jag medan jag följde Mounal längs de smala gatorna. ”Det kan ju ha funnits städer på platser han inte besökte.”

Mounal la handen på min rygg och puttade mig mjukt framför sig.

”Snart kommer vi ut i trängseln igen”, sa han. ”Det viktiga är nog inte vad som är sant i sägner om Ecos bildande utan vad den säger om oss som bor här.”

Han stannade innan vi kom ut på torget.

”Om du följer den här gatan”, sa han, ”kommer du fram till huset där jag berättade om Ecos bildande. I det huset ligger biblioteket. Jag bor i närheten. Kom dit om du vill träffa mig.”

När vi först möttes hade jag ingen tanke på att jag någonsin ville

träffa honom igen, men det hade varit trevligt att lyssna på den gamla berättelsen. Jag kanske skulle gå dit igen och höra mer.

”Jag kom ju från andra hållet”, sa jag. ”Hur vet jag vilken gata som jag ska ta ut från torget?”

”Du måste ha passerat torget på vägen från porten”, sa han. ”Där finns ett musikinstrument som kallas för xylofan. Alla som vill får spela på det. När du kommer in på torget så följer du kanten tills du kommer fram till xylofanen. Precis efter den går det in en gata. Följ den.”

Jag nickade och vi började gå igen. När vi kom ut från gatan på torget hade Mounal armarna utsträckta längs sidorna på mig så jag slapp bli påsprungen. Nu verkade alla ha bråttom och de sprang över torget. Det var ingen som stannade eller stod och pratade.

”Det är snart dags för mörkläggnin”, sa Mounal.

Vi passerade xylofanen och snart var vi inne på den bredare gatan. Det dröjde inte länge förrän vi var framme vid porten.

”Vi ses”, sa jag.

Mounal nickade bara. Jag steg ut i skymningen. Det var omöjligt att se den övre delen av porten genom dunklet. Det fanns ingen utanför nu heller, men längst bort på vägen tyckte jag att jag såg en skymt av Laela som skyndade bortåt. Jag stannade en kort stund på planen och dörrarna svängdes ut och slog igen med en smäll. Jag hoppade högt. Det var mörkt nu och ljusen i staden bakom mig släcktes ett efter ett. Det var natt.

Du kan få information om våra böcker, våra planerade böcker, aktiviteter vi deltar i, recensionsexemplar och tävlingar vi anordnar i vårt nyhetsbrev.

Prenumerera via vår prenumerationssida:

<http://ordspiran.se/prenumerera.html>

Vad skulle du göra om du var diplomat på en främmande planet och upptäckte att de skickade barn ut i kriget? Sophie vet exakt vad hon ska göra. Hon försöker stoppa dem och snart är hon på flykt. Men vem är det egentligen som vill döda henne?

Förlora för att vinna är ett rymdäventyr med fantasykänsla.

Ordspira Förlag

ISBN 978-91-980139-2-4

9 789198 013924 >

www.ordspiran.se